

ઊંડો ઊંડો દરિયો

ઊંડો ઊંડો દરિયો, જાલિમ એની જાળ;
મગરમચ્છ શાં મોજાં, કાતિલ એમાં કાળ.

એનાં ખારાં પાણી ધરતીની આંખોનાં;
ડૂમો છૂટ્યા જેવા ઘૂઘવાટ ખડકોનાં;
વિષમયતાને રોકી શકશે દરિયે તાંડવ-તાલ?

ઊંડાણમાં જ્યાં મોતી, ત્યાં વડવાનલ શાને?
મરજીવા પર ક્યારે વડાલ થશે દરિયાને?
શમે ન દરિયે મંથન, એનો શું દેવાનો ખ્યાલ?

૦૩-૦૨-૨૦૧૧

જે અંદરથી કાચો

જે અંદરથી કાચો

તે રહી શકે શું સાચો?

કાચી દષ્ટિ ગગન ખોલતી બારીને શું કરશે?
ઊંડે ઊઠતા અવાજ તે શું કાચા કાને પડશે?
કેમ અસલના ઘરે પહોંચવું? નડે નકલિયો ખાંચો.

સાંઠગાંઠ ને સાટાપેટાં ત્યાં શેની સદ્ધરતા?
પડછાયા - પડઘાએ પોષી કેમ સદે પામરતા?
હવા અડકતાં તૂટી પડે એ શું કરવાનો ઢાંચો?

મીઠા જળની માછલડી તે ખારા જળમાં ટકશે?
બંજર ભોમે બીજનું દૈવત કેમ કરીને બચશે?
કળબળે કંઈ થાય નહીં એ કયા કામનો સાંચો?

૦૮-૦૯-૨૦૨૧

એ ઢેલ ગઈ રે ઊડી...

મારાં આંસુ ઝીલનારી જે ઢેલ, ગઈ રે ઊડી!
કલા કરું શું? નથી નિકટ એ રંગરસીલી - રૂડી.

વાદળ તણખાનાં વીજ વેરે ફેરે ફેરે મોતી!
પણ ક્યાં પેલી દષ્ટિ, અંદરનું જે જોતી?
એકલતાના સરમાં નૌકા ટૌકાની ગઈ બૂડી!

અનેક રંગો અહીં છતાં ના પમાય એની રંગત;
હવે બચ્યું શું અંગત, જેની માણી શકાય સંગત?
ચરણ-ચાલ વિણ મૂક ઝાંઝરી નથી ઝહમ-ઝમકૂડી!

મોરખીંછની માયાવાળો ક્યાં છે હવે કનૈયો?
રાધાની ગોરસ-ગોળીમાં ઘૂમતો નથી રવૈયો!
રાસે રમતી હવા નથી જ્યાં, કેમ રમે રમતૂડી?

મારાં આંસુ ઝીલનારી એ ઢેલ ગઈ રે ઊડી.

૧૨-૩-૨૦૨૨

મનને નથી મારવું

ભલે કરે તોફાન, મનને નથી મારવું મારે
મસ્ત નશો માયાનો, એથી નથી છૂટવું મારે.

આ પા ઓ પા હળવુંભળવું, ભૂલા પડવું જડવું,
ચડવું, પડવું, હસવું રડવું, મળવું અને બિછડવું,
નાળ ધરાની તૂટે એવું નથી ઊડવું મારે.

બંધાવાની બીક છતાંયે ગમે ઘરે ઠરવાનું;
ભલે એક હું, અનેકમાં અહીં ચાહું વિસ્તરવાનું;
પ્રેમ ભલે ને સજા, વેઠતાં સુખ માનવું મારે.

એક મળ્યો ચકડોળ, નિરંતર ચક્કર ચક્કર ફરવું;
એવો એક સમંદર જેમાં ડૂબતાં પાર ઊતરવું;
પીઠ પર ભાર છતાં ટટ્ટાર ચાલવું મારે.

૧-૪-૨૦૨૨

તારા ઘરના વાસી

(ગાન)

ઘૂમીએ દેશવિદેશ ભલે પણ તારા ઘરના વાસી;
તું છે એવો નિકટ અમારે અહીં દ્વારકા-કાશી!

મોતીચારો ચરનારાં તે અમે, નથી કંઈ બગલાં;
અનેક પંથો, બધે નિહાળ્યાં તારાં પ્રકાશ-પગલાં;
તારો રસ પીવાને ઘટ-ઘટ કેવા અમે પિયાસી!
ઘૂમીએ દેશવિદેશ ભલે છતાં પણ તારા ઘરના વાસી;

સ્થળ-જળ-વાયુ સૌમાં તારી ગતિ ગહન શી ભાળી!
તારી માયાની વિસ્તરતી છાયા કશી નિરાળી!
આખી દુનિયા ઉઘાડ તારો તેના નિત્ય-પ્રવાસી!
ઘૂમીએ દેશવિદેશ ભલે છતાં પણ તારા ઘરના વાસી;